

Komaj je krastača to izgovorila, se je obrnila in nerodno zlezla na kraj pernice. Potem je izginila in s tal se je slišalo, kakor bi kdo nalahno stopil. Gotovo je krastača skočila na tla...

Šele sedaj se je Zorka zavedela iz velikega presenečenja in se oddehnila. Oglasiti ali geniti se pa še ni upala. Samo pozorno je prisluškovala, ali ne bo še kaj zašustelo, kajti ni dvomila, da je žaba krastača še v sobi.

Čez dolgo časa je bilo slišati korake po stopnicah, potem je cvaknila kljuka na vratih — in posvetilo se je. To sem bil jaz, ki sem šel šele spat, ker sem nocoj dolgo pisal.

Zelo me je presenetilo, ko sem videl, da je Zorka pokonci — in da je celó sedla. Bila je nekam preplašena, lica so ji kar gorela, in ko sem ji segel na čelo, sem spoznal, da je tudi potna. Seveda sem se ustrašil, da je morda zbolela. Toda preden sem jo mogel vprašati, kaj ji je, je izpregovorila sama...

»Očka, dobro poglej, ali ni tu kje tista žaba krastača.«

Rekla je to šepetaje in tako, kakor bi se bala...

Začudil sem se na vrh glave, kaj bi žaba delala v sobi...

Toda Zorka mi je zopet šepetaje zatrjevala, da ji je še pred kratkim sedela na pernici. In ne in ne — ni si dala dopovedati, da se ji je to samo sanjalo.

Zato sem preiskal vso sobo, da bi jo prepričal, da žabe res ni nikjer.

»Potem je pa najbrž zopet že v kleti« — je rekla Zorka glasneje in pogumneje. Toda takoj me je prosila, naj grem brž v klet za njo ter ji povem, da ne bo Zorka nikoli več hotela od mene, da bi kako žabo ubil.

Ustregel sem ji, toda ko sem v kleti posvetil s svetilko na kup prsti z zelenjavo, sem videl, da je krastača že skoraj vsa zakopana. Samo glava je še molela ven, kajti krastača se pozimi zakoplje ali pa zaleze ritenski. In ko sem se vrnil v sobo, sem povedal Zorki na radovedno vprašanje, da je žaba res v kleti in da ji sporoča, da je sedaj pridna deklica.

Šele čez nekaj dni je izdala mamici, kaj ji je žaba krastača tisto noč povedala. Od mame sem potem izvedel jaz, in kakor sem izvedel, sem tu dobesedno napisal.

Pa še nekaj moram izdati.

Odkar jo je ponoči obiskala žaba krastača, ne spi naša Zorka drugače ko s pernico čez glavo. Toda Bog obvaruj misliti, da dela to iz strahu pred novim žabjim obiskom. Takoj bi se strašno razjezila in bi vam ogorčeno rekla, da se pokriva samo zato, ker se ji tako najbolje spi...

Mirko Kunčič:

Dedek za pečjo.

*Tiho, tiho, tiho
pada snežec beli,
tiho, brez besede
k peči smo se vseli.*

*Ded si pipo je prižgal,
segel z mislimi v daljino
in priklical iz noči
zlatih mladih dni spomine.*

*Sanke... klanec... jarek — bums!
vanj vsa kopica razneta;
vrisk in smeh na vso bridkost ..
Kje so, kje so tista leta! — — —*

*Tiho, tiho, tiho
čez ravan sneži,
tiho kakor solza
dedu iz oči ...*